

Linge

12 september 2015

Chris, Christine, Inge, Ferre, Fons, Jan, Robby, Swa, Wim, Wilfried

Dit jaar kozen we voor de Betuwe streek in plukperiode. Ook voor een gedeeltelijk ander traject. Een stuk meer naar de monding van de Linge. Om het probleem van instap- en uitstapplaats te beperken, had ik enkele weken voordien met Pol het traject fietsend afgelegd. Zeker een aanrader voor wie van de tweewieler houdt. De fietsroute volgt vrij goed de rivier. Het loopt zelfs hier en daar tussen de fruitbomen. Ook de rijweg is wisselend. Soms over grote fietspaden rond de dorpen, over dijken, maar ook over grind achter tuinen. Vanop de dijk krijg je tevens een ander beeld van de omgeving. Meermaals merk je een lap land naast de rivier, die dienst deed of doet als overstromingsgebied. Vanop de dijk kijk je over veld en boomgaard en merk je nog beter hoe groen deze streek wel is. De kleine dorpen die je passeert zijn sfeervol.

Bij Beesd waren we een brug te ver gereden. Bij die autostradebrug lag er wel een knipogend ponton. Een idealer instapplaats kon bijna niet. Toch waren er twee problemen. Het ponton was eigendom van een verhuurfirma en kon afgesloten worden. De weg er naartoe was het fietspad, enkel voertuigen met een licentie mochten er ook op. Dan maar naar het centrum van Beesd. Op het einde van de Voorstraat, die dood liep op de Linge, was ook een degelijke instapplaats. In Spijk, bij onze "traditionele uitstap" aan het veer was het niet optimaal. Door werkzaamheden aan de oever was het er een slijkerige bedoening. Gelukkig vonden we twee kilometer terug een uitstekend alternatief. Aan het gemaal bij de Vogelwerf was er een plek met voldoende ruimte en ideale hoogte voor kajak en kano. Tevens kon men er met de kanokar tot bij het water rijden. Met die coördinaten op zak kon er wat start en aankomst betref weinig verkeerd lopen.

Die zaterdag in september telde onze karavaan 10 koppen, die allen wilden genieten van een natuurrijk riviertje. De weersvoorspellingen waren niet gunstig. Na een paar dagen nazomer, werd er regen, zelfs onweer voorspeld. Het druppelde al bij het opladen en onderweg was een ruitenwisher geen overbodige luxe. Dat de ene GPS, de andere niet is, werd weer eens bewezen. Wilfried die de kar trok en ook het pelotonnetje leidde, volgde trouw de instructies. Ter hoogte van Leerdam volgden we de binnenwegen tot het eindpunt. Wim zijn toestel zou ons langer de autostrade laten volgen. Het eindresultaat zou hier een minuten spel geweest zijn.

Na het afladen, keerden de 3 auto's richting Spijk. Nadat de achterblijvers de boten wat herschikt hadden, werd er aan koffie gedacht. Het hoekcafé was nog gesloten, maar het arendsoog van Robby had een heel eind verderop

een geopende koffiешop ontwaard. Jan had een autochtoon al aangesproken over het donkere vocht. Hij werd, alsook wij, uitgenodigd om koffie of thee te komen drinken in de molen. Het was bij toeval juist open monumentendag. We konden er buiten de opwarmer opslurpen ook de molen bezichtigen. Vol enthousiasme vertelde de jonge molenaar over zijn hobby. Na 4 jaar scholing, was het nu aan hem om de molen te bedienen. Hij draaide een aantal uren per week, maalde granen, hoofdzakelijk voor particulier gebruik, maar ook een bakker en een boerderij waren vaste afnemers. Verschillende granen werden er te koop aangeboden voor de liefhebber van eigen brood, cake of pannenkoek. In ons gezelschap waren er geen warme bakkers en beperkte de aankoop zich tot koekjes en peperkoek. Zijn baksel smaakte heerlijk bij dat bekertje koffie. We klauterden met hem tot in de nok en hij gaf ons uitgebreid uitleg over het mechanisme van de molen. Aangenaam verrast door de ontmoeting, was het bij de terugkeer naar de boten, maar even wachten op de "drivers".

De bootjes gingen te water, nog nagewuifd door het molenteam.

Chris en Fons waren met de Canadees als eerste weg. Ze hadden schrik om het tempo van de groep te storen. Bij de brug van Rumpt was de groep compleet en gleed de kano tussen de kajaks richting Leerdam. Tot ieders verwondering werd de lucht steeds blauwer en blauwer. De optimisten in de groep konden hun zonnebril opzetten, de pessimisten werden gedwongen met spleetogen verder te peddelen. Uiteraard verdwenen alle regenvesten in de boten. Het was heerlijk op het water en we konden optimaal genieten van de natuurrijke omgeving. Het tempo werd wat aangepast, wat in deze omstandigheden geen enkel bezwaar vormde. Af en toe bleven de peddels even rusten en gleed de kano terug in ons midden. Voor Chris en Fons bleef het wel werken. Het lukte hun aardig het gezamenlijk tempo aan te houden, al kostte het wel een extra zweetdruppel.

Na de sluis in Asperen werd er in onderling overleg gepicknickt. Het goede weer beïnvloedde zeker onze beslissing. Het gevolg was dat geestrijke dranken afwezig waren op het groene tapijt. De bibberaars werden gesust, dat er in Leerdam, bij de pitstop, zeker alcohol zou vloeien. Als iedereen zijn rantsoen min of meer verorberd had, werden de bootjes terug bemand. Terug tijd voor wat peddelplezier. Kort na het dorp kon je de alcoholisten stilaan erkennen. Drie kajaks verhoogden het tempo met maar één doel voor ogen, Leerdam, uiteraard niet om zijn gekende kaas. Er werd gefocust op een groot, grijs, rond gebouw aan de waterkant, net voor een brug. Met glinsterende oogjes en een brede smile, werd de kajak op de kant gesleurd. Met maten drink onze kleine altijd! Ook hier deed hij die uitspraak alle eer aan. Onmiddellijk reserveerde hij twee tafels, schoof er twee stoelen bij en vroeg me ter bevestiging of $2 \times 5 = 10$ was. Daar kon ik niet direct op antwoorden, mijn tong plakte nog tegen mijn gehemelte. Hij begreep meteen dat hij met de juist personen op stap was, zij die niet tegenspreken.

Bier van 't schap, kennen ze niet in Holland, daar is hij zich nu ook van bewust. Dus werd het bier van den tap. We lieten ons overhalen om met het plaatselijk bier in zee te gaan. Een bloempotje vol werd er geserveerd. Wilfried was in gedachte al bloemstukjes aan het maken voor de feestelijkheden. Tot zijn groot spijt verdwenen de lege bokalen via het dienblad terug naar binnen. De rekening mocht er zijn. We denken dat we de steriliseerpotjes mee betaald hebben. Vol met vocht werd het laatste stuk aangevat.

Het duurde niet lang of ik trok terug met Swa de kop van het gezelschap. Op een gestaag tempo lieten we wat schuim achter bij het mooie haventje van Heukelum. Daar stonden een paar fietsers te wachten op het veer. Aan de andere zijde lonkte een prachtige picknickplaats, maar juist in "the mood" hadden we daar geen interesse voor. Wel kan je best je ogen de kost geven. Aan mooie tuinen en huizen is er in deze omgeving geen gebrek. Zelfs muziek klinkt er uit de tuinboxen. Je cadans dien je dan wel aan te passen op het ritme. (voor iemand met notenkennis geen probleem, heb ik 's middags gehoord)

Als afsluiter van onze tocht, kon men het hierboven niet laten ons te laten proeven van het voorspelde weertje. Als de eerste regendruppels op het dek tikten, werden de regenvesten terug aangetrokken. Een flinke regenbui temperde het enthousiasme. Het werd stilaan tijd om uit te kijken naar gele boeien. De regen maakte het iets moeilijker, het beperkte de zichtbaarheid. Bij een groepje boeien werd de waterkaart even geraadpleegd. Met nog enige twijfel draaide ik met Swa de geul in. We peddelden nog een eindje, pas na de bocht kregen we zekerheid, met een duidelijk zicht op het gemaal. We keerden terug om de andere in de juiste kreek te loodsen. Het kwam ook goed uit voor sommigen. Chris en Fons draaiden als laatsten de hoek om. Ze hadden een goed tempo aangehouden. Ik denk dat die zondag hun armen, rug en schouders nog natrilden.

Het blijft altijd moeilijk peddelen als enige kano in een zwerm kajaks. De kar werd bij het water gereden, de boten geladen, terwijl het bleef regenen. In Schoten konden we ze wel droog in het "schap" leggen. Genoten van de tocht, fietste ik in nieuw gedruppel huiswaarts.

Ferre